

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná a tma ležela nad propastí. Řekl Bůh: "Budiž světlo!" A bylo světlo. Oddělil světlo ode tmy a nazval světlo dnem, tmu nocí. Tak sestoupila na zemi první noc a vzešlo první jitro, a Bůh viděl, že je to tak dobré.

Druhého dne rozkázal Bůh: "Buď obloha uprostřed vod!" A učinil oblohu, aby rozdělovala vody, které jsou nad ní, a ty, které jsou na zemi. A nazval Bůh oblohu nebem.

Třetího dne pravil Bůh: "Shromážděte se vody, které jsou pod nebem, v jedno místo a ukež se místo suché!" Tak se stalo. Nazval Bůh místo suché zemi a shromáždění vod mořem. A přikázal, aby země zplodila trávu a všelike byliny se semeny a aby vydala stromy s jádrem v ovoci, aby se mohly rozmnožovati.

Čtvrtého dne řekl Bůh: "Buďte světla na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi, aby rozdělovala den od noci a byla znamením na rozměrování času, dnů a let." Tak učinil Bůh na nebi dvě velká světla, jedno větší, které nazval sluncem, aby panovalo nade dnem, druhé menší, aby drželo správu nad nocí, a nazval je měsícem. Stvořil také hvězdy.

Pátého dne pravil Bůh: "Vydejte vody hojnost živoučích bytostí, budiž také ptactvo, které by létalo nad zemí pod nebeskou oblohou!" A stvořil ryby a množství dních tvorů a všelike ptactvo, mající křídla. Požehnal jim, aby se rozmnožovali a naplnili vodstva i povětří.

Šestáho dne rozkázal Bůh: "Vydej země živé tvorstvo rozličného druhu, dobytčata, havěť po zemi se plazící i zvěř divokou!" A stalo se tak.

Pak stvořil Bůh člověka, muže a ženu. Učinil je podle obrazu svého a podoby své. Požehnal jim a řekl: "Rozmnožujte se, naplňte zemi, podmaňte ji a panujte nad rybami mořskými, nad ptactvem nebeským i nad všemi živočichy, hýbajícími se na zemi."

Sedmého dne dokonil Bůh své dílo. Viděl, že vše, co učinil je velmi dobré. Proto požehnal dni sedmému a posvětil jej. Potom nad Lyschlavem odpočinul ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.

Sněhurka a sedm malých skins

Sněhurka byla punkáč. Rozdrbané vlasy jí trčely na všechny strany a vpředu po tváři jí visel zrzavý pruh vlasů až k bradě. Dalo se jen stěží určit jakou měly původně barvu, protože se teď hlava podobala spíš duze, než čemukoliv jinému.

Oblékala se zásadně celá do černého, ale někdy jí bylo možno vidět i v hnědé kožárně. Každý její krok doprovázelo nemelodické chřestění a cinkání všech možných řetězů, řetízků a kožených náramků s ocelovými hroty. Na nohách nosívala těžké kožené boty, nejčastěji polokanady.

Každý "normální" člověk by jí považoval za strašidlo a za nebezpečného blázna, protože Sněhurka vypadala opravdu agresivně. Naštěstí bydlela v bývalé hájovně uprostřed lesa. Otlučená barebizna nikoho nelákala a tak měla Sněhurka klid. O Vlastně se ani Sněhurka nejmenovala, v papírech na okrsku SNB a v matričce měla úřední jméno Emílie Krátká; Sněhurka si říkala od té doby co se poznala se skinheads.

Pracovala u technických služeb, u popelářů, /protože to byl jediný podnik, kde nadřizovaným nevaňdlo jak vypadá/. Jednou, když na smetišti vysejpalí auto se šla Sněhurka porozhlédnout, jestli nenajde něco k doplnění "šatníku". Najdou se totiž takoví blázni, co vyhodí do popelnice třeba sterou koženou bundu jenom proto, že je odřená nebo roztržená.

Najednou odněkud přilétla prázdná plechovka od džusu a praštila jí do ramene. Sněhurka se naštvála, odepnula řetěz a zamířila do míst, kde zahlédla nějaký pohyb. Rvaček se nebála. Jednak byla na nějakou tu ránu zvyklá /z občasných výsledků ve městech, kde způsobila šok u lidí co rádi telefonují..../, a za ta léta tahání popelnic už dávno přestala být křehká dívka.

Obešla několik hromad ruin a zastavila se na malém plácku. Na druhém konci se vynořilo se smíchem a pošklebky sedm, asi 14 - 16-ti letých, spratků, oblečených do riflí s vyhrnutými nohavicemi, maskáčových kalhot, snad ještě z II. světové války a nejrůznějších kožených bund a vest, a jeden měl něco, v čem jenom s notnou dávkou fantazie poznala bývalou riflovou bundu. Jedno měli ale společné: okované kožené boty a dohola vyholené hlavy. Skins!

Vzduchem proletělo několik nadávek a posměšků skrz vlasy; z jedné strany, že má vlasů nějak moc, z druhé, že na ně se zas nedostalo, a sem tam i kamen nebo flaška. Brzy je to však přestalo bavit a radši se seznámili.

Mládenci byli z jednoho učiliště. V létě na čundru potkali partu skinů a dali se dohromady. A jelikož jim jejich názory mluvili z duše, nebylo od slov daleko k činům. Po návratu se rodiče velice divili, jak se jejich synové změnili. Když nepomáhaly ani výprasky ani domluvy a domácí vězení, tak to nakonec vzdali.

Horší to bylo v září při nástupu do školy. Svým zevnějškem způsobili takový šok, že byli okamžitě ohodnoceni důtkami a pohovorem v ředitelně. Navíc závod kam chodili na praxi, měl druž-

bu s Vietnamem a Koreou a bylo jich tam na zaučení víc než dost. Okamžitě vypukla skrytá válka mezi skins a opicemi, jak jim říkali. Vyvrcholilo to otevřeným bojem a vyhazovem výtržníků z učiliště. Mládenci po dlouhém a bezvýsledném hledání nakonec zakotvili u Technických služeb.

Ozval se klakson a Sněhurka musela jít po práci. Čekala jí ještě jedna cesta po městě na stupátku KUKAVOZU.

Odpoledne se znova potkali u oběda. Přišla v pravý čas, aby zabránila novému konfliktu. Jeden mládež cikán si klidně a drze k nim přisedl, což mládenci nemínili trpět. Naštěstí ho Sněhurka trochu znala a tak se jí podařilo věc v klidu vyřešit. Vysvětlila mu, že by pro jeho zdraví bylo lepší, kdyby si sedl na druhý konec jídelny a hochy zklidnila, protože cikáni tvořili 95% zaměstnanců. Sedla si k nim, čímž se stůl zaplnil a už nehrozilo, že by se incident znovu opakoval. Vyslechla si sice pár narážek, že se o ně stará jak o své haranty a že je jak Sněhurka mezi "trpajzlíky" /ve svých 23 je všechny řádně převyšovala/, ale na podobné už byla zvyklá. Jen ta "Sněhurka" už jí zůstala.

- pokračování -

⁵¹¹
/koloděj/

O ztraceném střevě

Těžce se hovoří
o slepém střevě
které patřilo
ke mně
NAPORÁD
než mi ho
vyoperovali
Teď žádné nemám
s taky nemám
o čem hovořit

/ B.G. - 82 /

Pohled na reál

Vstoupil jsem na plochu
lidského soužití
abych se vyzvracel:
 švadlence do nití
 kováři do bití
 rybáři do sítí
ale nebyl jsem sám
bylo nás víc
to přísahám

/ B.G. - 82 /

Soukromí mých přátel

Na sále hrála hudba
skomíravou melodií
prodchnutou komisi
veřejného pořádku.

Lidé znaveně ploužili
pod takty gilotiny
které se prodíraly
do jejich myslí.

Každá hodina zábavy
byla nekonečně dlouhá
jen mohutná konzumace
alkoholu dodávala svěžesti.

Po půlnoci všichni
hosté byli opilí
jak zákon káže
na toto povolené show.

Druhý den je zkroutila KOCOVIDA !!!

/ B.G. - 81/

Samota

"A" + "Z" + ?

Na ulici řvalo dítě
nikdo nevěděl proč
a to dítě řvalo stále víc
až když přišel starší pán
podal mu zmrzlinu
a bylo po řvaní

Včera jsem dostal "A"
dneska zase "Z"
a teď nevím co dostanu zítra.

/ B.G. - 82 /

/ B. G. - 82 /

Geopsychologie

Dělal jsem vše proto aby to mělo střechu
ale když tam zatékalo tak jsem to vzdal
Teď tam močím proto aby to mělo vláhu
jenomže ono se to těmi dírami odpařuje.

/ B.G. - 82 /

... během pár hodin byl hostinec ve ZBORNÉ nerván k prasknutí.

PROČ? Lidstvo slavilo narozeniny a jmeniny.

Hrály kapely.

Jako první čerstvě natřeno band. Obvyklý standard, obvykle neslané nemastné. Zlepšení v osobě zpěváka. Dále Léčba migrénou, nová dívčí kapela. Bez komentáře. Následuje punkový nálet - Hrdinové nové fronty. Nový pořad oproti starému doznává změny hlavně v inteligentnější a celkově promyšlené kompozici. Že by IQ - PUNK? Po pauze Závodnička Pětka. Tentokrát bez přednatčených pásek, z uvedené části nového programu bylo znát, že se od vystoupení k vystoupení lepší. Nakonec k tanci se starými kousky opět HNF.

Č E R S T V Ě N A T Ř E N O B A N D

Nynější obsazení:

Tomáš - kytara, zpěv, předtočeniny

Jiří - Basskytara, předtočeniny

Petr - bicí

Petr - saxofon

Vlasta - zpěv

Úplné začátky ČNB jsou v roce 1985; byli jsme tři /Tomáš, Jiří a Zlábek/ a hráli u mě doma přes magnetofon, nástroje tvořily dvě španělky a hrnce, krabice. Po půl roce této "tvorby" jsme toho však nechali, protože to nemělo perspektivy. Já s Jiřím jsme se rozhodli, že si zakoupíme nástroje /elektr./ a budeme se učit na ně hrát v hudebním kursu. Asi půl roku tedy mělo ČNB "přestávku".

O vánocích 1985 jsme našli ve své třídě ve škole bubeníka Petra a tak vzniklo nové ČNB: Začali jsme jezdit do Kozlova a premiéru měli v Píستově s pátkou pořadu "OPAKY" /texty převážně L. Vlach/ - jaro 1986. Píستov byl pro nás ale zklamáním /z důvodu špatné propracovanosti a přílišné jednoduchosti naší hudby, bez viny nebyl taky aparát/.

V červenci jsme tento pořad nahráli na kazetu a začali připravovat pořad nový. K tomuto jsme přibrali novou sílu - zpěváka Vlastíka. Generální zkoušku jsme provedli ve Zborné, kde už byla spokojenost a úspěch větší. Vystoupení jsme zopakovali po krátké době v Čížově. Pořad se jmenuje "Mezi náma známejma" a skládá se ze dvou asi dvacetiminutových skladeb /VÝLEVY Luboše Vlacha + VLASTNÍMI RTY a MONADISMY DNE - René Cher a Jiří Pykal/.

V poslední době připravujeme nový pořad s texty Luboše Vlacha /LYCEUM SCHIZOFRENIKA PRCHALA/. Přijímáme ságo. Jinak hudbu hrajeme výhradně vlastní.

/ Tomáš /

Pražce a železo

Ulice jsou nadupaný
Noc je v prachu
Den už vyplul
Opilý koráb vystřízlivěl
Běh je v proudu
Cíl startuje novou trasu
Po těle vedou mi koleje
Teplo se ve mě rozleje
Nadzemka i podzemka
Koluje mi po těle
Pražce a železo
Pražce a železo
Pražce a železo

Zisk jako vždy nulovej

Čím hůř tím lépe
Před očima všechno se mi plete
Chyt jsem cukaturu
Od rána začínám další proceduru
Zisk jako vždy nulovej
Zisk jako vždy nulovej
Chci se z toho vyspat!
Chci se z toho vyspat!
Chci vidět přes víčka
Tisíce divizen
Zisk jako vždy nulovej

Zase ty stíny a snoví ptáci

Držím se svý lajny
V hlavě mi zní šajny šajny
Jestli chceš tak si ke mně hajni
Taky zaslechněš zvuky bubnu
Ještě jednou si to prubnu
Ještě jednou
Ještě jednou
Ještě jednou si to prubnu
Probudím se ve snu
A znovu usnu
Zase na svém úseku
Na nuceným výseku
Před očima čáry máry
Ať se práší pod kočáry
Nějaký útržky hlavou se míhaj
Zase ty stíny a snoví ptáci
Po pokoji lítaj
Námítky se zamítaj

/Čerstvě Natřeno Band/

Luba Vlach

Výlevy

Tátové na tom nechali
Ruce i zdreví
Chyba jen že nějsme
Nejsme ti praví
Nápravný nás nenapraví
Rok to dostal na tvrdo
Všechno na jedno brdo
Kříží se naše dráhy
K sobě se otáčíme zády
Z lesku se stal odlesk
Z čistého nebe sjel blesk
Zavřela se voda
Aniž by nastala nějaká škoda
Naše škoda naše věc
Prapodivnej pletenec
Na povrch z hlubiny
Unikaj vzduchový bubliny
A prasknou
A voda opustila povodeň
A ulítla do vzduchu
Projevy nepřízně rozdmýchaly
ticho
Vláha lehla popelem
A uvolněnej tok vyplundroval
ústí
A zmizel do luftu
A přehradý vyboural
Mezi náma známejma
Mezi náma známejma
A sklo prasklo
Kámen se umoudřil na tveroh
Mezi náma
Mezi náma známejma
Mezi svejma
Mezi zjevama
Mezi náma z mokrý čtvrti
Žádnej div
Malej příliv a odliv

Noticka pro feministky

Nedávno se mě někdo zeptal, proč se pořád mluví o Závodničce 5 a HNF a kolem Léčby migrénou je ticho. Pro vysvětlení: naše žádost o rozhovor s vedoucí této kapely byla odmítnuta. V současné době kapela připravuje nový repertoár, se kterým vystoupila v okolí Znojma 22. 8. 1987. Rozšířil se rovněž název na Léčba migrénou a trubci.

/ č. /

201

7.11

Chyběla nám kapela, kterou bychom mohli častěji poslouchat aniž by se oposlouchala. Museli jsme si ji tedy sami pro sebe založit a stali jsme se jejími nejvěrnějšími posluchači.

Poprvé jsme veřejně vystoupili v srpnu 85 v sále hasičského sboru - a tomu se začalo /i když název už Faš dávno vymyslel/ říkat

Z Á V O D N I Č K A P Ě T K A

Z neomaleného půl hodiny znějícího soundu, strukturálně proloženého předtočenými pásky se vyklubalo několik, dalo by se říci písniček. Od posluchačů nás dělila tisková hráz /do opony slepený ročník RP/, pod kterou se válelo množství fotografů, osvětlovačů a kameramanů z různých nezávislých sdělovacích prostředků. Po zničení bariéry nás stejně nikdo nemohl poznat, jelikož jsme měli pomalované obličejy. V našich písních se hovořilo o nelogice reality, špatných lidských vlastnostech, bezvýhodných situacích, o nepotřebě televizních přijímačů atd. Byly to vesměs texty, které Luba Vlach posléze ze svých sbírek vyškrtl. Třicet minut jsme hráli první, třicet druhé směně. Odtud trochu podivný název pořadu "pro Změny".

První a druhý program spojilo vyložené free pod názvem "závodní jídelna"; provedené neplánovaně na malé přehlídce v nedalekém městě. Jednalo se o těžký saxofonový nálet lehce usměrňovaný Robertovými bicími a oživený smyčkovým kontejnerem. Výsledek: půl hodiny po představení ještě tančí posluchači v kruhu kolem Drndy stržení melodií saga a šokování vůbec existencí něčeho podobného. I když se účastnila pouze část kapely, mělo toto vystoupení pro Závodničku velký význam.

Následovalo několik vystoupení na festivalech v jiných krajích. Tam už se hrál pořad druhý "krajkokraj". Jeho nejlepšího provedení se dočkala Zborná. Veškeré osvětlení tady obstarala jedna pětisetwatová žárovka, škvířící se na zemi uprostřed Závodničky a osvětlující podivné strašáky stojící kolem nás. Spojení předtočenin s živými nástroji bylo poněkud odlišné než u prvního pořadu, použití pásek však patřičně opodstatněné. Ozvláštňovaly a doplňovaly celkovou atmosféru vystoupení. Vedle Michaela se tu skladatelsky začíná projevat i Faš. Za text nám posloužil fragment Nápravníkova díla Krajkokraj.

Asi půlhodinovou ukázkou třetího pořadu bylo možné nedávno shlédnout opět ve Zborné, která se pomalu ale jistě stává přehlídkovým centrem českomoravského beatu. Zde se také představil nový hráč Goro, stvrzující sound Z5 další basou.

Hutná ponuře znějící hudba Závodničky dohání k momentálním pomíjivým depresivním stavům, přičemž zůstává silný pocit nevyřešenosti. Avšak nejistota evokována pouze jakousi hrou /nikoli reálnem/ neubližuje, vytváří se množství možností reakce. Nikomu není vnucováno určité stanovisko či postup, ale člověk je vyburcován ve své vlastní podstatě a dohnán k vlastnímu řešení. Je potřeba, aby prožitá vize připomínala vyhocenou konfliktní situaci, v níž se nespolehá na vyspekulovaný postoj, ale spíše se opírá o přirozené schopnosti, jenž se tímto mají možnost rozvíjet. Jde tedy o jakousi

očistnou lázeň, která by jedince měla navracet k přirozeným projevům, k čemuž silně napomáhá i celkový "živočišný" nádech kapely.

Muzikální skladba sama o sobě - jakožto souhra ostinát živých nástrojů a předtočených smyček, provokující ke konfrontaci s realitou - postupně v myslích posluchačů krystalizuje a pevně se zakořenuje silný pocit z prožitého. Společně s Nápravníkovými texty zasahuje mimo čistě rozumovou také téměř hmatatelně prožívanou oblast vnímání. Nejedná se tedy o pouhou hudební produkci. Posluchač je zatažen do podivného komplotu proti sobě samému a záleží jenom na něm jak se k tomu všemu postaví.

Ještě další zvláštnost v Závodničce najdeme. Úloha jednotlivých nástrojů je oproti běžným postupům jaksi pozměněna. Zjistíme, že vedoucí melodickou linku hraje basa /někdy dvě/ - proto jí tolik slyšíme - , zato saxofony jsou často degradovány na pouhé doprovody, bicí hrají kolikrát samy pro sebe a kytara /jakoby z hůry/ nemilosrdně koření krabičkami upraveným zvukem již dost drásající hudbu.

Čím hlouběji se posluchači Závodnička zadírá pod kůži, tím těsnější kontakt s ním navazuje a oživuje v něm pouze podvědomě cítěné pocitové rezervy. Divák se dostává do neobyčejného rozpoložení v němž je ochoten poměřovat na miskách vah podvědomý idealismus s prožívanou realitou. Ať chce nebo nechce odnáší si tak hluboký vzrušující zážitek prožívaný ještě dlouho po koncertě.

/ Řehoř /

Biafra z kapely HRDINOVÉ NOVÉ FRONTY mě přivítal duněním "Clesh" a víkem od popelnice. Rozhovor s ním vypadal následovně.

- Směr vašeho punku a za jakou jeho generací stojíte?

My vycházíme z punku jako z celku. Za současného stavu je punk hrozně rozrůzněnej, rozvětvenej i s odnožema. Hodně se dělí na U.S. punk a U.K. punk, který se liší hlavně po hudební stránce. Naši tvorbu dost ovlivnily americký kapely, dělají muziku trochu inteligentnější, i když je to pořád sklepárna, je tam ta vzpoura. Ale už to nedělají lidi z ulice. S tou generací to je jasný. Zastáváme tu současnou a myslím si, že máme dost osobní tvář.

- Co říkáš na původní poslání punku a punk dneška?

Tebe zajímá jak se to změnilo? No, prvotní poslání punku to je svatá, krásná věc a podle mě je ta podstata pořád stejná, i když má teď punk možná jinou tvář, jinou formu. Ten svět stojí pořád za hovno a vod toho tady ten punk je. Ať má na hlavě čerokíze nebo ne.

- Prozrad mi začátky vaší kapely.

No, když šla do prdele formace Admirál Bob, kde jsme zůstali tři, jeden metal, druhej nevěděl a já, zjistil sem, že tady hrajou nějaký Sidol, který šli taky do prdele. Pak se chystala akce k výročí "krizových let", tak jsem s nima dal dohromady muziku, něco z mojí a něco z jejich tykve. Ohlas na vystoupení nás překvapil, no a tak jsme to dali do kupy, pak už s mejma věcma, pod názvem HNF.

ě Jak jste na ten název přišli?

Hachchah /smích/. Na to se nás ptá snad každej. To je z jedný takový ulítlý povídky. Zhuntovaná Země, dobývání vzdálených planet. Bojem. A tam posílaj mladý kluky z ulice, patřičně vycvičený a tím vlastně zneužitý. A vypravěč povídky jim říkal hrdinové nové fronty.

- Osvětli nám tu svoji kytaru i s hendrixovskou zpětnou vazbou.

To je jednoduchý, basa s bicíma drží ten tvrdej spodek a kytara je tam volně ložená. Akordama se moc nesvazuju, jinak všechno podle mejch představ.

To s tím Hendrixem беру, ale já tu vazbu používám zase trochu jinak, pro vyjádření napětí a tak. Moc se mi to líbí.

- Máte všemi dobrého bubeníka. Co ty na něj?

Punk, to je jeho duše. Prostě to z něj sype. Von poslouchá

hlavně ty skinheadský nebo na oi-punk zaměřený kapely a je tím dost ovlivněnej.

- Texty si píšeš sám.

Mhm. Jo. Úplně.

U novýho pořadu i muziku. Komplet z mojí tykve.

- Bassman Košta.

To je takovej začarovanej člověk. Ale vymskal se.

- Jakýho asi došlo pochopení punku u vostatných?

Když se má dělat rock, nebo rocková muzika, že jo, tak to je muzika rebelentská. Stojí za ní rebel. A kdo tohlencto nedokáže pochopit, nedokáže pochopit ani punk.

/ Robert /

Můj Národ

/Biafra/

- I. Můj národ má ve znaku lva,
s úctou před ním měla celá Evropa.
Mutace dnešní doby, kdo nese tíhu vinny ?
ze všeho zůstaly jen rakve na dějiny.
Vše vzala minulost, pravdu a hrdeost
tváře se změnily, jsme opičí národ !
Chamtivost hrabošů, železná zámky,
teď všude vítězí jen ten kdo má víc.
- II. Špehové v ulicích, bytech a postelích
Všechno se dělá pro naší bezpečnost
Rovný je k rovnému podle obsahu své kapsy
Dívej se zpřímě jak nahá je skutečnost
Všichni se pachtí za tím co je bez ceny
Tisíce lidí tak míjí svůj cíl
Když máš čím zaplatit můžeš rozšířit jejich řady,
staneš se opicí, ale budeš se mít !!!

R: ²²¹ Národe, Národe povstaň !!!

- III. Kdo zachrání ztracené uprostřed národa,
zbyly už jen desítky těch kteří ví,
že nic se nezmění ať slovo má anarchie
zítrěk bude stejný, jen rány bolavý.
Zbyly nám po předích hrdinské dějiny,
a taky kopí a sekyry od krve,
Sláva našich králů vztyšené ke hvězdám,
dnes už to všechno patří do historie !!!

R: Národe, Národe povstaň !!!

Vzpouře

/Biafra/

Hrdinská je armáda,
z popelnic vypaďlá.
Na smetišti leží svět,
zní pochod k boji
už není cesty zpět !!!

R: Vzpouře !

Mrtvolný je zápach světa,
ze živa hnijem spoutaní.
Kdo mi podá ruku v čase?
.... až to všechno vyletí !!!

R:

K a t a s t r o f y ,
dobitých měst,
pláč a checht
raněných.
Vraky tanků,
v příkopech cest,
hořící města,
A t o m o v ý h ř i b !!!

R:

Z beznaděje jsme povstali,
kdo nám vzpouru potlačí
Obuškem a paragrafy
všechno stranou vyřeší !!!

V z p o u r a .

Nenávist

/Biafre/

Moje nenávist je přímá,
nosím masku zabarvenou.
Nenávist ve mě dřímá,
celý život chodí se mnou.
Já však odložit jí nechci
to bych ztratil svoji tvář.
Do hrobu říká vem si,
vem si mě sebou sem jen tvá!

Nenávist na prsou hřeji,
jako had mi srdce svírá.
Ona uvězněná ve mně,
láskou k ní jsem přikováný !!
My se milujeme na vždy
Je mou družkou v zapomnění,
V životě už jinou nechci,
vím že druhé nad ní není!!!

Nenávist je k lidem,
uvnitř těla parazitem.
Živená je dobře,
Každý den je velkým soustem.
Moje nenávist je věrná,
vím že mě nikdy nepodvádí
Nenávist je věčná....
MÝ zemřem ona přetrvá věky!!!

Zrodila se z hanby,
potupení, krve, zrady.
Vypovídá z našich srdcí,
cesta od ní prostě není.
Nenávist není slepá,
ví kam jde, co chce, co
čeká.
Nenávist se světem toulá,
u každého z nás je vlastně
domá!

Loutka

/Biefra/

Jsem loutka na šachovnici velkýchher,
důležitost jedince nejnižších sfér.
Já nepetrím sám sobě, jsem cizí rukou ovládám,
jak číslo počítače jinou loutkou zavalám.

Posloužím velikým ideálům v rukou jiných.
Oni se pak budou mocně do prsou bít!
A proti mé vůli mě zašlapou do země,
revoluce loutek už jednou musí přijít!!!

R: Já jsem loutka dřevěná, cizí vůlí vedená,
Já jsem loutka dřevěná... stop.....

Rozhodují za nás o tom co je lidské,
paragrafem zákona omluví svůj čin,
Když se někomu zlíbí, postaví nás mimo hru,
MY všichni jsme jen LOUTKY určené k zániku!!!

R: Já jsem loutka dřevěná, cizí vůlí vedená,
Já jsem loutka dřevěná.....!

Loupeživí rytíři

Radost a štěstí ztrácí smysl
Je to soutěživý svět
Jsme korzáry ve svých životech
Jsme loupeživí rytíři na pokraji nového věku
Náš prapor nás vede do bitvy
Válečné bubny e přišly označí vítězství
Přesto žijeme v zajetí
Ve své svobodě
Naše touha má hlavu pod gilotinou!

Pak s šátkem přes oči
nakouknem do horoskopu smrti

Znova. Zabuším krajnímu na záda. Zabuším znova. Rachot a chechot. Co to zas znamená? Pěšt jako kamenná. Proč se tak mačkají? Skleněná ramena. Pnou se tu touhou, splétají stehna a cucají vemena, brodí se strouhou. Nicméně... přitom jsou neméně nehnutí. Beze vší naděje, bez všeho pohnutí, zabuším na záda, nelze-li jinak! Bezměrnost shledávám přespříliš dlouhou.... Víím, co se stane. Nic z toho neplyne. Víím, co se stane, vědět je zločinné! Víím-li, co víím, jsem strašlivě potrestán, potrestán odnětím chudoby ducha. Nejsem už přírodou. Nejsem též náhodou. Jsem jenom cukáním, bušením, ťukáním. Ostatní ... mnozí to netuší. Nevědí. Myslí jako ryby, jak ptáci, jak medvědi. Dobrá. Zabuším. Víím, co se stane. Ticho. Bez echa. Jen živé ploty. Jen živé obrazy, hemžení, nárazy, bezbřehé vratko. Krvavé boty. Kam jsem se nakonec nechal až zahnat! Chtěl jsem se procházet dlouhými cestami ve stinných alejích neznámých zahrad! Chtěl jsem jen vnímat! Chtěl jsem jen chutnat! Chtěl jsem jen čichat a slyšet a zírat! Zase! Zas se v tom reju jak práše! Pnou se tu vavříny, nedám si pokoje, dokavaď pořádně nehryznu do hlíny. Zabuším krajnímu na záda. Dost. Jedenáct, jedenáct jakýchsi vteřin. Dvanáctá vteřina.

NÁPRAVNÍK

Parte

Zcela lhostejní Vám oznamujeme
že následkem své bezudné požívačnosti
zemřel nás nenáviděný otec muž
bratr dědeček a strýc

Byl to sobec který miloval jen sebe
a byl nenáviděn všemi příbuznými
protože je nepřetržitě terorizoval
podváděl klamal a okrádal

Nechoďte na jeho pohřeb
s spolu s námi na něho
rychle zapomeňte

Přípis

Na podkladě našeho zjištění
že obžaloba
kterou jsme proti vám vznesli
se opírala o falešné dokumenty

a že rozsudek
který jsme nad vámi vynesli
byl v rozporu s platnými zákony
vzýváme vás důrazně
abyste se neprodleně dostavil
za účelem vrácení občanských práv
mezi nás

Je vržen stín

Je vržen stín.
Kurva ještě krásná
tiše přede prsty kaz
Na hrubo se spřátelili.
Má lásko, má lásko.
Měknou, tekou,
plny jsou oči much.
Nebožtík nad jámou.
Hudba padá.
Nevěste s mátou mezi stehny
hojivou.
V stromech
list se nepohne.
Ty žáry!
Také v hospodách se život probouzí.

HAVEL

HAVEL

HEJDA

Jak jsme byli na soudu s JS

Ráno o půl deváté začínalo přelíčení a skupinky lidí už před osmou postávaly před nevlídnou budovou obvodního soudu Praha 4 a pokuřovaly.

Stavební lešení, na které se naskytl pohled hned při vstupu do "haly", mimoděk vyvolávalo přirovnání jako "... hele, spravedlnost o berlích nebo přestavba z vrchu?" Pak po schodech nahoru a hromadění se na chodbě přilehlé k oněm dveřím, za které nás, a ani reportéry ze západních krajů nepustili/možná nějaké výjimky byly, ale nebyly viděny/. Dokonce ne ani pana Drdu coby příbuzného, ale to nebyl dobrý tah, jelikož ten pán se docela hlasitě vyjadřoval o tom co si myslí a neváhal prohodit i k nám, k davu čekajících. "A TO SI NECHÁTE LÍBIT VY MLADÍ!?", neslo se dlouhou soudní chodbou nad našimi hlavami, které nebyly schopny vydat hlásku. Tu neposranost je potřeba obdivovat.

Chlapíci ze západu s mikrofony a jinými lapači samozřejmě točili kde co, i našinci blýskali fotoaparáty, nejčastěji když vedli jednoho za druhým členy výboru JS; ozýval se mohutný potlesk, volání, prostě atmosféra, jakou asi ta archa spravedlnosti už pěkně dlouho nezažila.

A možná ani nezažila, kterak asi šedesátiletá babička rozdávala každému kdo chtěl cyklostylovenou ranní modlitbu papeže Jana XXIII a srdečně zvala na Masarykovy dny v jeho rodišti. Ale nejspíš pamatuje scény, jakou zažili všichni přítomní, když se skupina tří "nenápadných" mužů jela filmovat tváře návštěvníků chodby a na slušně vznešený protest proti účinkování v tom JEJICH představení, přilítlo od těch "tří "...DRŽ HUBU".

Po polední pauze jsme jeli domů.

/ Robert/

PROPOČET FUNKCE VZDALOVÁNÍ

8. 3. 1987

Střet nekonečných matematických
úžin

Pruh čísel

Padají

iracionální

iracionalizace padající čísla

číselné padání

ira

pada

čí

popla

pleskají

vzduchem lávkovité

ztuhlosti

lávky - iracionální

/končící v nekonečnu/

modromodří

hlubin

výšin

šířek

dálek

propadnutí

padákem

propadákem

svou iracionální číslovitost

marné racionality,

bohužel není

- ta lávka vysoko dřevnatá

s milimetry

přibývání

odmocnin

dvou

tří

třinácti

Marnost

propadá

z dřeva

dřeného

vzduchem

Plandání iracionálních čísel

$\sqrt{2}$, $\sqrt{3}$, $\sqrt{13}$, π propluli

podplavem k plesnutí

Plesk.

M. m.

NENAROZENÍ

11. 2. 1987

Na sklonku podzimu
si vyjdu po pěšině
do kapek zběsilých
šedě polední,
zmáčí můj vlas v škeredém
závoji pláče a ztuchliny
jako anglické mléko, jako
walesské léto; a Londýn už
umírá...

Ty mlhy! Vzpomínky šedivé, rousínku
Byla jsem už tisíckrát
vším, jen člověkem ještě ne...
Mraky se prodírají aminokyseliny
A metaláci! Barví si vlasy
a mají dlouhé křivé nohy,
černé kůže mlouk trčící stříbrem
hrotů k agresivitě
zlých dechů těch sedmihlavých...
Myslím, že koktejl deště chutná
make upu jejich tváří

M. m.

Dost však z bílého mokra;
ani tu čočku jsem neměla jíst
/Byla stejně kyselá jako déšť v Krušnohoří/
a k ní vejce modrokres,
věčná denaturace bílkovin,
zmrtnění nenarozeného kuřete
Ach, lidi, jen zabíjet...
Děkuji vám puď agresivity a mlhy,
že ničíte?.. Nenarození
Polkneš
I kuře už bylo tisíckrát vším
jenže ty pořád nejsi člověkem.
Densturance
Vlhkost podzimního jara houstne.

SMUTEK

24. 2. 1987

/S omluvou panu A. Rimbaudovi/
"Já jsem ho proklál. Ne kopím..."
Catullus

Už nehnisá mi pouze hltan
a sněžné ticho večera
snáší se v kruté suchý platan
jak pověra, jakopověra...

M. m.

Šel jsi snad trochu uhýbavě
za svojí milovanou vší
a rozložil s mi hebce v hlavě
na tisíc lží, na tisíc lží.

Čtěl sis hrát na houpačce
mariáš, svoji dobrotu
a nevšiml sis dosud svlačce
bolesti krve na plotu.

Hladila jsem tě: "kolibříci"
v budoucím snovém sadu
a tušila jsem, že chceš říci
o dvojitým hladu, o dvojitým hladu.

"Měl jsi rád modrou ochechuli"
a tvoje oči pomněnkové
ji kreslí dosud na cibuli
tvé Jahodové, tvé Jahodové...

M. m .

Už nehnisá mi pouze hltaň
a sněžné ticho večera
snáší se v krutě suchý platan
jak pověra, jak pověra...

IVANĚ

6. 1. 1986

Ó, já si myslím, pane,
že jsem Váš host.
Za řeči rozsypané
jsem spolkla kost.

Čekání, při němž dlouze tráví
na samý splín,
v čekárně zadek kraví,
strakatý klín.

Proměna baldachýnů
za černa plný dvůr.
Přijď, nebo želem zhynu
jak včela, jako kur.

M. m .

Já si myslím, pane,
že jste už poslední
v přestávce nečekané
má smrti, usedni...

SABAT

23. 1. 1987

Účastnila jsem se sabatu čarodějnic
pozvána sama sebou.
Z lidského masa jsme pojídali,
z mých kostí potom čarovali
podivné mohyly,
které mě složili.

M. m .

Účastnila jsem se sabatu čarodějnic
pozvána sama sebou.
S žhavými tyčemi, jež pálili zaživa,
mě šlehala podlá kopřiva
do mé špinavé neřešty,
a do mého lidského neštěstí.

Účastnila jsem se sabatu čarodějnic
pozvána sama sebou...

Konečně jsem otevřela jediné oko na kosti,
které mi ďábel nevypálil...
A přijala jsem s radostí
tu misku v níž mi někdo
/byla jsi to ty/ čisté vody nalil.

M.m.

POMEJE

26. 2. 1987

Kreponožko střízlivá
na kredenc vám neplivá
dlouhou slinu plnou blínů
"V řadě užaslých pohledů
z omylu vás vyvedu
o blbosti až na kosti"

Pařátkami potřásá,
z očí teče melasa,
jak do cizích zrcadel pel
Střeponožka klinkne smích,
- ustrašenost vidíš v nich - chrne ret jak skřet

M.m.

Lidé chtějí pryč
Kreponožko, nič
jejich haluze - z křiku iluze!

Střeponožka odejde
na rozhraní štěstí dne
spláchne pomeje a v dál se usměje...

MARNOST

4. 3. 1987

Černý pásek se šine
Osudy zdejšího světa
V pochopení všeho
Srážení kladných i záporných
Hodnot
Sinusoidy času
Nelámají se v odporu
A jejich nihilismu
Čpí z fotobuňky
Líně
Jak odkapávající
Mok šílenosti
Na hlavy stoletých
Trestanců deptaných
Páskou budoucího
Sluhové - kepky leptající
Hypotalamus -
Věční patolízalové despotického
mlčenlivého pána 4. rozměru...
Hrozí mi pomstou
Podívám-li se někam mimo
Tento časoprostor
Hledajíc skryše před fotobuňkou

M.m.

Lstivých nesmiřitelných
Očí
Ale ona je všude
Svým uleptaným chladem
Nenávidíme černotu
Prázdného mlčení
A skrýší je tak málo!
Ne pro všechny
A proto zakázané
Rozbředlosti šnečích
Nohou abstrakci
V naprosté nedokonalosti
Pouštíme papírové lodě
Svých osudů po proudu
Pásku
Ještě nikdo nedokázal
Stisknout tlačítko STOP -
Nástupu jiného
Osmistěnného světa Světlo
Bouří v ohnivých
Koulích svobody
/A zatím jen svíce!/
Neotočíme vypínačem času
Lze však uvrhnout
Se stranou od nesnesitelných
Muk slyšeného pískání
K pochodu vpřed nikam
Sám v časobě vypnout
Pásek
Bílo fotobuňky je jen mé
A já jdu jinam...

M.m.

DNES

24. 2. 1987

Kolébka
hravá miska
Skřítek
cosí se stýská
Klid
ukolébává
Žárlivost
nejsem zdravá
Vášeň
bojím se o něhu
Budoucnost
krev šlápot na sněhu.

M.m.

Andy Warhol

"Skutečně ho miluji."

Lou Reed The Velvets
Napsal - Nigel Trevena
Přel. - V. Cibulková

LOU REED říká...

Kalifornské kapely

"Měli jsme značné námitky k celé sanfranciské scéně. Je to jednotvárné, lživé a netaentované. Tyto kapely neumí hrát a určitě neumí psát. Stále to každému říkám a nikomu to nevadí. Zvykli jsme si mlčet, ale já se nebojím říkat negativní věci, protože došly tak daleko, že někdo byl měl opravdu něco říct. Víte, lidé jako jsou - Jefferson Airplane, Grateful Dead, všichni tito lidé jsou právě nejnetalentovanější nudní lidé, jací kdy vystoupili. Jen se na ně podívejte, fyzicky myslím, můžete brát Grace Slick vážně? Je to šprým, je to žert."

Bob Dylan

"Dylan mi jde na nervy. Kdybych s ním byl v nějaké partě, myslím, že bych mu řekl, aby zavřel hubu."

Creedence Clearwater Revival

"Mám je moc rád. Když dělají toto neuvěřitelné spojení mezi starým vlivem a přitom mají stále cit současnosti, jsou na správné cestě."

Pete Townshend

"Tommy" je takový - Ježíš, jak tomu lidi naletěli, je tak bez nadání a jako lyrik je tak hluboce netaentovaný, a víte, filosoficky nudný, mírně řečeno... jako deska "The Searcher", "I ask Timothy Leary"..."

The Kinks

"Sedím a poslouchám Kinks jako intelektuál a opravdu se mně to líbí, potom se však po chvíli začnu nudit, nemohu to poslouchat příliš dlouho."

The Beatles

"Bim, bác, tak rychle skládají oni písně. Jsou to nejneuvěřitelnější skladatelé písní vůbec - tak úžasně talentovaní. Myslím, že lidé si neuvědomují, jak je to smutné, že se Beatles rozešli."

The Rolling Stones

"Jaggerovy vrcholné úspěchy - co on má co říct, na tom jsem zainteresován. Kdybych měl vybrat svých Top Ten /deset nejlepších/, tak oni by měli nejméně 5 písní. Keith Richard nehraje mnoho tonů, ale ty co hraje, jsou tak promyšlené, tak perfektní...."

Frank Zappa

"On je pravděpodobně jediná, nejvíc netalentovaná osoba, kterou jsem ve svém životě slyšel. Je rozpolcený, akademický a bez svého způsobu neumí hrát nic. Neumí hrát rock n' roll, protože je ten kdo prohrál. A to je důvod, proč se obléká tak směšně. Není spokojen sám se sebou a myslím, že má pravdu."

Alice Cooper

"Bože, chcete skutečně můj názor na ně? Oni jsou ten nejhorší, nejodpornější aspekt rockové hudby."

Roxy Music

"Nemám je rád. Viděl jsem je na koncertě Bowieho a všichni jsme tam očekávali, že nám budou imponovat. Ale nudili mě a já jsem v polovině odešel, abych si dal drink. Slyšel jsem i něco z jejich jiného materiálu u předpokladu, že to bude podle mé chuti. Ale oni nevědí o čem mluví. Tento materiál jsem dělal dlouhou dobu a náhle lidé o tom začínají hovořit. Říkají: Hej, podívej se člověče, my jsme civilizovaní a chceme o tom něco vědět."

David Bowie

"Miluji toho chlapíka. On má všechno. Ten chlapec má všechno... všechno."

John Cale

"Já jen doufám, že jednoho dne bude John uznáván, jako... Beethoven nebo něco takového své doby. On zná o hudbě toho tolik, je to takový velký hudebník. Je úplně blázen - ale to je proto, že je Walesan."

Nico

Ona je takový druh osoby, s kterou se setkáš a potom už nejsi docela tentýž. Ona má úžasnou duši a "The Marble Index" je jedním z alb, které jsou mezníkem."

Maureen Tucker

"Ona je taková krásná. Je jedním z nejfantastičtějších lidí, jaké jsem v životě kdy potkal. Je tak ohromně velká, ale já tomu nemohu nikdy uvěřit, víte, když jsme chodili kolem do studia a byla tam Moe, nemohu tomu vůbec uvěřit."

Doug Yule

"Pracoval jsem na Dougově prostotě... Jsem si jistý, že nikdy nerozuměl ani slovo z toho co zpíval. On ani neví o čem to je. Mínil, myslel jsem si, že je to roztomilé.... Obdivuji lidi, kteří jsou takoví, jsou tak roztomilé, víte."